

ຈົດທີ່ຕື່ນຮູ້ເມັກບານ ເປັນພຸກຮະ
ພຣະໂພຈິສາລະເຄຣ (ຫລວງພ່ອຫາ ສູກັກໄທ)
ວັດທະນອງປໍາພັງ ອໍາເກວວາຣິນຂໍາຮາມ ຈັງຫວັດອຸນລາຮ່ານ

ນີ້ເຮືອງອັຕໂນມັດຂອງຈົດທີ່ເປັນອູ່ ໄນໄດ້ແຕ່ງມັນ ມັດເບື້ອງແຮກມັນເປັນແລຍ ຄ້າຮາທຳອູ່
ອ່າງນີ້ ທ່ານມາຈະມີເຄາຣອ່າງໜຶ່ງແປລກຂຶ້ນມາ ຄື່ອ ເວລາໄປນອນ ຕັ້ງໃຈແລ້ວອນ ເຄຍ
ນອນກຽນຫຼືອນອນລະເມອ ກັດຟັນ ຫຼືອນອນດີ່ນ ນອນຂວາງ ຄ້າຈົດເປັນອ່າງນີ້ແລ້ວ ສິ່ງ
ເຫັນນີ້ຈົບຫາຍໝາດ ຄື່ຈະຫລັບສົນທີ່ຕື່ນຂຶ້ນມາແລ້ວ ມີເຄາຣຄລ້າຍກັນໄມ່ໄດ້ນອນ ແມ່ນອນ
ໄມ່ໄດ້ຫລັບ ແຕ່ໄມ່ຈ່າວ ເມື່ອກ່ອນເຮັດຍນອນກຽນ ຄ້າຮາທຳຈົດໃຫ້ຕື່ນແລ້ວໄມ່ໄດ້ກຽນຫຮອກ ຂະ
ກຽນອ່າງໄຣ ດາວໂຫຼວດ ໄນໄດ້ນອນ ກາຍມັນໄປປະຈັບແຍ້າ ຕັ້ນນີ້ຕື່ນອູ່ຕລອດທັງວັນທີ່ກືນ ຕື່ນອູ່
ທຸກກາລເວລາ ຄື່ອພຸກໂໂສ ຜູ້ຮູ້ຜູ້ຕື່ນ ຜູ້ເມັກບານ ຜູ້ແຈ້ງ ຜູ້ສ່ວ່າງ ຕັ້ນນີ້ໄມ່ໄດ້ນອນມັນເປັນຂອງມັນ
ອູ່ໄມ່ຮູ້ສຶກຈ່າວ ຄ້າຮາທຳຈົດຂອງເຮົາອ່າງນີ້ໄມ່ນອນຕລອດ 2 - 3 ວັນ ບາງທີ່ມັນຈ່າວ ຮ່າງກາຍ
ມັນເພີ້ມ ພອຈ່າວງເຮົາກຳໜາດເຂົ້າສາມາຊີທັນທີ່ສັກ 5 ນາທີ ຢ້ອ 10 ນາທີແລ້ວລືມຕາຕື່ນຂຶ້ນ ຈະ
ຮູ້ສຶກເທົ່າກັນໄດ້ນອນຕລອດຄືນແລ້ວວັນ

ເຮືອງກຽນອັນຫລັນນີ້ ຄ້າໄນ່ຄົດຄື່ສັງຫຼາກແລ້ວໄມ່ເປັນໄຣ ແຕ່ຈ່າວເອາແຕ່ພອຄວຣ ເມື່ອນິກຄື່
ສກາວະສັງຫຼາກວາມເປັນໄປແລ້ວ ກີ່ໃຫ້ຕາມເຮືອງຂອງມັນ ຄ້າມັນຄື່ຕຽງນັ້ນແລ້ວ ໄມ່ຕ້ອງນຳໄປ
ບອກຫຮອກ ມັນບອກເອງ ມັນຈະມີຜູ້ຈີ່ຜູ້ຈັດ ຄື່ຈີ່ເກີຍຈົກມີຜູ້ບອກໃຫ້ເຮາຍັນອູ່ເສນອ ອູ່ໄມ່ໄດ້
ຫຮອກ ຄ້າຄື່ຈຸດມັນຈະເປັນຂອງມັນເອງ ຜູ້ເອາສີ ອົບຮມນານານແລ້ວ ອົບຮມຕົວເອງຜູ້

ກາຍວິເວກສຳຄັນມາກ

ແຕ່ວ່າເບື້ອງແຮກກາຍວິເວກສຳຄັນນະ ເມື່ອເຮົາອູ່ກາຍວິເວກແລ້ວ ຈະນີກຄື່ກຳພະລາວິບຸຕຣ
ເຖິງນີ້ໄວ້ເກີ່ວກັນ ກາຍວິເວກ ຈົດວິເວກ ອຸປະວິເວກ (ອຸປະວິເວກ = ສັດຈາກກີເລສ-ນິພພານ) ກາຍ
ວິເວກເປັນແຫຼຸດໃຫ້ເກີດຈົດວິເວກ ຈົດວິເວກເປັນແຫຼຸດເກີດອຸປະວິເວກ ແຕ່ບາງຄນພູດວ່າໄມ່ສຳຄັນ
ຫຮອກ ຄ້າໃຈເຮາສົງແລ້ວອູ່ທີ່ໄຫນກີ່ໄດ້ ຈົງອູ່ ແຕ່ເບື້ອງແຮກໃຫ້ເຫັນວ່າກາຍວິເວກເປັນທີ່ໜຶ່ງ
ໃຫ້ຄົດອ່າງນີ້ ວັນນີ້ທີ່ໄວ້ວັນໄຫນກີ່ຕາມ ທ່ານມາເຂົ້າໄປນ້ຳອູ່ໃນປ້າຊ້າໄກລາບ້ານ ລອງຜູ້ໃຫ້
ອູ່ຄົນເດີຍວ ຢ້ອທ່ານມາຈະໄປອູ່ຍອດເຫຍອດໜຶ່ງ ຜົ່ງເປັນທີ່ຫວາດສະດຸງ ໃຫ້ອູ່ຄົນເດີຍວ
ນະ ເອາໄຫ້ສຸກຕລອດຄືນ ແລ້ວຈຶ່ງຈະຮູ້ຈັກວ່າມັນເປັນອ່າງໄຣ

ເຮືອງກາຍວິເວກນີ້ ແມ່ເມື່ອກ່ອນອາຕາມາເອງກືນເກີວ່າໄມ່ສຳຄັນເທົ່າໄຣ ຄົດເອາແຕ່ເວລາໄປທຳດູ
ແລ້ວ ຈຶ່ງນິກຄື່ກຳສອນຂອງພຣະພຸກເຈົ້າ ພຣະອົງຄໍສອນໃຫ້ໄປຫາກາຍວິເວກເປັນເບື້ອງແຮກເປັນ

เหตุให้จิตวิเวก ถ้าจิตวิเวกก็เป็นเหตุเกิดอุปचิวิเวก เช่นเรายังคงเรื่อง กายวิเวกเป็นอย่างไร พอกลับถึงบ้านเท่านั้นต้องวุ่นวายยุ่งเหยิง เพราะกายไม่วิเวก ถ้าออกจากบ้านมาสู่สถานที่วิเวก ก็เป็นไปอีกแบบหนึ่ง

อาจารย์ช่วยชี้แนะผิดถูก

จะนั้น ต้องเข้าใจว่า เป็นของเรานี้กายวิเวกเป็นของสำคัญ เมื่อได้กายวิเวกแล้วก็ได้ธรรม เมื่อได้ธรรมแล้วก็ให้มีครูบาอาจารย์เทศน์ให้ฟัง ค่อยแนะนำตรงที่เราเข้าใจผิด เพราะที่เราเข้าใจผิดนั้น เหมือนกับเราเข้าใจถูกนี่เอง ตรงที่เราเข้าใจผิดแต่นึกว่าถูก ถ้าได้ท่านมาพูดให้ฟังจึงเข้าใจว่าผิด ที่ท่านว่าผิดก็ตรงที่เรานึกว่าถูกนั้นแหล่ะ อันนี้มันซ้อนความคิดของเราอยู่

เรียนตามแบบ รับนักแบบ

ตามที่ได้ทราบข่าวมีพระนักปริยัติบางรูป ท่านคืนคัวตามคำรา เพราะได้เรียนมากอาตามว่าทคลองคูถะ การกางแบบ การตำราทำนี่ ถึงเวลาเรียน เรียนตามแบบ แต่เวลา รับ รับนักแบบ ไปรับตามแบบมันสู้ข้าศึกไม่ไหว ถ้าเอกสารจริงจังแล้วต้องรับนักแบบ เรื่องมันเป็นอย่างนั้น ตำรานั้น ท่านทำไว้พอเป็นตัวอย่างเท่านั้น บางทีอาจทำให้เสียสติก็ได้ เพราะพูดไปตามสัญญา สังหาร ท่านไม่เข้าว่าสังหารมันปรงแต่งทั้งนั้น เดียวเนี๊งไปพื้นบากาโน่น ไปพบปะพญานาค เวลาขึ้นมา ก็พุดกับพญานาค พุดภาษาพญานาค พากเราไปฟังมันไม่ใช่ภาษาพากเรา มันก็เป็นบ้าเท่านั้นเอง

ครูบาอาจารย์ท่านไม่ให้ทำอย่างนั้น เราเนี๊กกว่าจะดิบจะดี มันไม่ใช่อย่างนั้น ที่ท่านพำทำนีมีแต่ส่วนละส่วนถอนเรื่องทิภูมิมนase เรื่องเนือเรื่องตัวทั้งนั้น อาตามว่าการปฏิบัตินี้ ก็ยากอยู่ ถึงอย่างไร ก็อย่างทั้งครูทั้งอาจารย์ เรื่องจิตเรื่องสมานิหลงมากจริงๆ เพราะสิ่งที่ไม่ควรจะเป็นไปได้ แต่มันเป็นขึ้นมาได้เราจะว่าอย่างไร อาตามก็ระวังตั้งเองเสมอ

ตัดปัญหา อย่าคาดหวังหรือกะเกณฑ์

เมื่อคราวออกปฏิบัติในระยะ 2-3 พรรษาแรก ยังเชื่อตัวเองไม่ได้ แต่พอได้ผ่านไปมากแล้ว เชื่อวาระจิตตัวเองแล้ว ไม่เป็นอะไร หรือ ก็จะมีประภากล้ออย่างไรก็ให้มันเป็นมา ถ้ารู้เรื่องอย่างนี้ สิ่งเหล่านี้ก็จะงับไป มีแต่เรื่องจะพิจารณาต่อไปก็สบาย ท่านมา ยังไม่ได้ทำดู เคยนั่งสมาธิแล้วใช่ไหม การนั่งสมาธินี่ สิ่งที่ไม่น่าผิดก็ผิดได้ เช่น เวลาที่เราตั้งใจว่า “เออละ จะเอาให้มันแน่ๆดูที” เปล่า! วันนั้นไม่ได้อะไรเลย แต่คนเราชอบทำ

อย่างนั้น อาทมาเคลยสังเกต มันเป็นของมันเอง เช่น บางคืนพอเริ่มนั่งก็นึกว่า “เออละ วันนี้ อย่างน้อยตีหนึ่งจึงจะลูก” คิดอย่างนี้ก็บ้าไปแล้ว เพราะว่าไม่นานหลอก เวทนามันรุ่มเอาก็อบตาย มันดีเวลาในโดยไม่ต้องกะเงณฑ์ ไม่มีที่จุดที่หมาย ทุ่มหนึ่ง สองทุ่ม สามทุ่ม ก็ช่างมัน นั่งไปเรื่อยๆ วางแผนไว้ อย่าบังคับมัน อย่าไปหมายมัน อย่าไปบังคับหัวใจว่า จะเอามันแน่ๆ มันก็ยิ่งไม่แน่

ให้เราวางแผนอย่างๆ หายใจให้พอดี อย่าเอาสั้นอยายาว อย่าไปแต่งมัน กายก็ให้สบาย ทำเรื่อยไป มันจะตามเราว่า จะเอาเก็บทุ่ม จะอาบานาเท่าไร มันมาตามเรื่อยหลอก เราต้องคาดมันว่า “เขี้ยวอย่างนี้” ต้องปรานมันไว้เสมอ เพราะพวคนี้มีเด็กเล่นมากกว่าทึ้งนั้น อย่าเอาใจใส่มัน เราต้องพูดว่า “ถือยกพักเร็วพักช้า ไม่ผิดกระบาลไครหลอก ถูกอย่างอยู่ตลอดคืนมันจะผิดไคร จะมาคนถูกทำไม่” ต้องตัดมันไว้อะยังนี้ แล้วเราจะนั่งเรื่อยไปตามเรื่องของเราวางใจสบายก็เลยสงบ เป็นเหตุให้เข้าใจว่าอำนาจอุปทานความยืดหยุ่นนี้สำคัญมากจริงๆ เมื่อเรานั่งไปนานแสนนาน เลยเที่ยงคืนค่อนคืนไป ก็เลยนั่งสบาย มันก็ถูกวิธี จึงรู้ว่าความยืดมั่นถือมันเป็นกิเลสจริงๆ เพราะวางแผนจิตไม่ถูก

บางคืนนั้น เวลาในจุดฐานป่าวัยข้างหน้าคิดว่า “ฐานปดอกนี้ใหม่หมดจึงจะหยุด” แล้วนั่งต่อไป พอนั่งไปได้ 5 นาที คุณเมื่อนานาตั้งชั่วโมง ลืมตามองฐานปด แม่ยังยาวเหลือหลับตาในต่อไปอีก แล้วก็ลืมตาฐานปด ไม่ได้เรื่องอะไรเลย อย่า อย่าไปทำ มันเมื่อนักบลิง จิตเลยไม่ต้องทำอะไร นึกถึงแต่ฐานปดที่ปักไว้ข้างหน้าว่า ใจจะใหม่หมดหรือยังหนอนี่มันเป็นอย่างนี้ เราอย่าไปหมาย

ถ้าเราทำภารนา อย่าให้กิเลสตัณหา�ันรู้เรื่องรู้ปลายได้ “ท่านจะเอาอย่างไร” มันถามเรา “จะอาบน้ำด้วย จะอาประมาณเท่าไร คิดเท่าไร” มันมาทำให้เราคลงกับมัน ถ้าเราไปว่าจะอาสักสองสาม มันจะเล่นงานเราทันที นั่งไปยังไม่ถึงชั่วโมงต้องร้อนรนออกจากสมาชิก แล้วก็เกิดนิวรณ์ว่า “แม่ มันจะตายหรือยังกันนา ว่าจะเอาให้มันแน่ มันก็ไม่แน่นอนตั้งสักจะไว้ก็ไม่ได้ดั่งตั้ง” คิดทุกที่ส่ตัวเอง ค่าตัวเอง พยาบาทตัวเอง ไม่มีคนพยาบาทก็เป็นทุกข้อกันนั้นแหลก ถ้าได้อธิษฐานแล้วต้องเอาให้มันรอดตาย หรือตายโน่นอย่าไปหยุดมันจึงจะถูก เราค่อยทำค่อยไปเสียก่อน ไม่ต้องอธิษฐาน พยายามฝึกหัดไปบางครั้งจิตสงบ ความเจ็บปวดทางร่างกายก็หยุด เรื่องปวดแข็ง ปวดขา มันหายไปเอง

หมั่นพิจารณาเสมอๆ อย่างเพลśnie

การปฏิบัติอีกแบบหนึ่งนั้น เห็นอะไรมีให้พิจารณา ทำอะไรมีให้พิจารณาทุกอย่างอย่าทิ้งเรื่องความบันดาลใจของคนพ่อออกจากทำความเพียรแล้ว ก็คิดว่าตัวเองหยุดแล้ว พักแล้วจึงหยุดกำหนด หยุดพิจารณาเลี้ยง เรากลับมาอย่างนั้น เห็นอะไรมีให้พิจารณา เห็นคนดีคนชั่ว คนใหญ่คนโต คนร่ำคำนวยคนยากคนจน เห็นคน渺小คนแก่ เห็นเด็กเห็นเล็ก เห็นคนน้อยคนหนุ่ม ให้พิจารณาไปทุกอย่าง นี่เรื่องความของเรานะ

การพิจารณาเข้ามาธรรมนี้ ให้เราพิจารณาดูอาการเหตุผลต่างๆ นาๆ มันน้อยใหญ่ คำขาว ดีชั่ว อารมณ์ทุกอย่างนั้นแหลก ถ้าคิดเรียกว่ามันคิด แล้วพิจารณาว่า มันก็เท่านั้น แหลก ลังเหล่านี้ตกอยู่ในอนิจจัง ทุกขัง อนัตตา อย่าไปยึดมั่นถือมั่นเลย นี่แหลกป่าช้า ของมัน ทิ้งมันใส่ลงตรงนี้ จึงเป็นความจริง

เรื่องการเห็นอนิจจังเป็นต้นนี่คือ เรื่องไม่ให้เราทุกข์เป็นเรื่องพิจารณา เช่น เราได้ของดีมาเกิดใจ ให้พิจารณาความดีเอาไว้ บางที่ใช้ไปนานๆ ก็เกิดไม่ชอบมันก็มี อยากเอาให้คนหรืออยากให้คนมาซื้อเอาไป ถ้าไม่มีกรรมซื้อก็อย่างจะทิ้งไป เพราะเหตุไรจึงเป็นอย่างนี้ มันเป็นอนิจจังมันจึงเป็นอย่างนี้ ถ้าไม่ได้ขาย ไม่ได้ทิ้ง ก็เกิดเป็นทุกข์ขึ้นมา เรื่องนี้มันเป็นอย่างนี้เอง พอรูจักรเรื่องเดียวเท่านั้น จะมีอีกกี่เรื่องก็ช่าง เป็นอย่างนี้หมด Riley ว่า เห็นอันเดียวกันเห็นหมด

บางทีรูปนี้หรือเสียงนี้ไม่ชอบ ไม่น่าฟัง ไม่พอใจ ก็ให้พิจารณาจำไว้ ต่อไปเราอาจจะชอบ อาจจะพอใจในของที่ไม่ชอบ เมื่อก่อนนี้ก็มี มันเป็นได้ เมื่อนี้ครุ่นคิดว่า “อ้อ สิง เหล่านี้ก็เป็นอนิจฉัจ ทุกขั้ง อนัตตา” ทึ้งลงใส่นี่แหละ ก็เลยไม่เกิดความยึดมั่นในสิ่งที่ได้คิดมีเป็นต่างๆ เห็นเป็นอย่างเดียวกัน ให้เป็นธรรมะเกิดขึ้นเท่านั้น เรื่องที่พูดมาในนี้ พูดให้ฟัง เผยๆ เมื่อมาหากพูดให้ฟัง เรื่องเหล่านี้ไม่ใช่เรื่องพูดมากอะไร ลงมือทำเลย เช่น เรียกกัน ตามกัน ชวนกันไปว่า ไปใหม่ไป ไปก็ไปเลย พอดีพอดี

นิมิตเป็นของหลอกหลวง

เมื่อลองนั่งลงมาพิถีพิถันเกิดนิมิตต่างๆ เช่น เห็นนางฟ้า เป็นต้น เมื่อเห็นอย่างนั้นให้เราดูเสียก่อนว่า จิตเป็นอย่างไร อย่าทึ่งหลักนี้ จิตต้องสงบเงียบเป็นอย่างนั้น นิมิตที่เกิดขึ้น อย่าอยากให้มันเกิด อย่าไม่อยากให้มันเกิด มันมาก็พิจารณา พิจารณาแล้วอย่าหลง ให้แน่ใจว่า มันไม่ใช่ของเรานี่คือเป็นอนิจจัง ทุกขั้น อนัตตา เช่นกัน ถึงมันจะเป็นอยู่ก็อย่าเอาไว้ใส่เม้น

เมื่อมันยังไม่หายตั้งจิตใหม่ กำหนดความหายใจมากๆ สูดลมเข้าข่ายๆ หายใจออกข่ายๆ อย่างน้อย ๓ ครั้งก็ตัดได้ ตั้งกำหนดใหม่เรื่อยๆไป

สิ่งเหล่านี้อ่อนโยนกว่าเป็นของเรา สิ่งเหล่านี้เป็นเพียงนิมิต กือ ของหลอกหลวงให้เราชอบให้เราตก ให้เรากลัว นิมิตเป็นของหลอกหลวงของเรา มันไม่แน่นอน ถ้าเห็นแล้วอย่าไปหมายมัน ไม่ใช่ของเรา อ่อนโยนตามนิมิต เห็นนิมิตให้ข้อนดูจิตเลย อย่าทึ่งหลักเดิม ถ้าทึ่งตรงนี้ไปวิ่งตามมัน อาจพูดลืมตัวเองเป็นบ้าไปได้ ไม่กลับมาพูดกับเรา เพราะหนีออกจากคอกแล้ว ให้เชื่อตัวเองแน่นอน เห็นอะไรมาก็ตาม ถ้านิมิตเกิดขึ้นมาดูจิตตัวเอง จิตต้องสงบมันจึงเป็น

ถ้าเป็นมา ให้เข้าใจว่า สิ่งเหล่านี้มิใช่ของเรา นิมิตนี้ให้ประโภชน์แก่คนมีปัญญา ให้ไทยแก่คนไม่มีปัญญา ทำความเพียรไปจนเราไม่ตื่นเต้นในนิมิต มันอยากเกิดก็เกิด ไม่เกิดก็ไม่เกิด ไม่กลัวมัน เชื่อใจได้อย่างนี้ไม่เป็นไร ที่แรกเราตื่นของน่าดู มันก็อยากดู ความดีใจเกิดขึ้นมาอย่างนี้ก็คง ไม่อยากให้มันดีมันก็ดี ไม่รู้จะทำอย่างไร ปฏิบัติไม่ถูก ก็เป็นทุกข์ มันอยากดีใจก็ชั่วมัน ให้เรารู้ความดีใจนั้นเองว่า ความดีใจนี้ก็ผิด ไม่แน่นอน เช่นกัน แก้มันอย่างนี้ อย่าไปแก้ว่า “ไม่อยากให้มันดีใจ ทำไม่จึงดีใจ” นี่ผิดอยู่นั้น พิคดอยู่ กับของเหล่านี้ พิคดอยู่ไกลๆ ไม่ได้พิคดอยู่ใกล้หรือ อย่างลัวนิมิต ไม่ต้องกลัวเรื่องภาระ นี้พ่อพูดให้ฟังได้ เพราะเคยทำมา ไม่รู้ว่าจะถูกหรือไม่นะ ให้อาไปพิจารณาเอาเอง เอื้า พอสมควรละนะ.